

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ULICH ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Με πολλήν χαράν δημοσιεύομεν σήμερον και ένα άλλο ακόμη μήνυμα προερχόμενον από την 'Αμερικήν. Μας τὸ στέλλει ὁ 'Αμερικανὸς καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας Robert Ulich. Ὁ καθηγητὴς Ulich μαζί με τοὺς ἐξοχωτέρους συγχρόνους 'Αμερικανούς ἐπιστήμονας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης τῶν «'Ακτίνων», συμμετέχει, καθ' ὃν τρόπον φαίνεται ἀμέσως κατωτέρω, εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐπιστημόνων».

Εἶναι τόσον εὐγλωττον και συγκινητικόν τὸ μήνυμά του, ὥστε πράγματι δὲν χρειάζονται ἰδικά μας σχόλια.

Εἰς καιροὺς ὅπου ὅλοι βλέπομεν κάθε τὸσον τοὺς ἑαυτοὺς μας εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀθύσσου τῆς ἀπελπισίας, εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου ἕν ἐκ τῶν πλέον ἐνθαρρυντικῶν σημείων τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ λαὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μετὰ τὰς καταστροφὰς τὰς ὁποίας ἐπέφερεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, παρήγαγεν τὰ μεγαλύτερα και ἐπικρατέστερα φιλοσοφικὰ συστήματα τὰ ὁποῖα ἐκληρονόμησεν ὁ κόσμος τῆς Δύσεως και ὁ ὁποῖος ὑπεδέχθη τὸν Ἄποστολον Παῦλον εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηνῶν διὰ νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ ἀγνώστου Θεοῦ, ὁ λαὸς ἐκεῖνος και σήμερον μετὰ τὰς καταστροφὰς τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου καλεῖ και πάλιν εἰς συναγερμὸν τοὺς φιλοσόφους διὰ μίαν πνευματικὴν ἀναγέννησιν.

Ὅταν μελετήσῃ κανεὶς τὸ ὑπὸ τύπον σχεδίου βιβλίου ἐκδοθὲν ἔργον «Πρὸς ἕνα Χριστιανικὸν Πολιτισμὸν» ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐπιστημόνων τῆς Ἑλλάδος δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἴδῃ τὴν προδήλως ἀδιάσπαστον παράδοσιν ἑνὸς ἀρχαίου φιλοσοφικοῦ και θρησκευτικοῦ πολιτισμοῦ ὁ ὁποῖος ὑπερασπίζεται γενναίως ἑαυτὸν κατὰ τῆς Λερναίας Ἰδρας τῶν νεωτέρων φιλοσοφικῶν συστημάτων τῆς σχετικότητος και τοῦ σκεπτικισμοῦ. Ταυτοχρόνως βλέπει κανεὶς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο μίαν λίαν αἰσιόδοξον εὐρύτητα ἐν σχέσει πρὸς τὰς τε-

λευταίας ἐπιτυχίας τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας εἰς τὰς θεωρητικάς, οικονομικάς, πολιτικάς και κοινωνικάς ἐπιστήμας. Δὲν ὑπάρχουν ψευδεῖς και στενῆς ἀντιλήψεως ἀντιθέσεις αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσον συνήθεις εἰς τοὺς νεωτέρους ὁπαδοὺς τῶν εἰδικῶν σχολῶν τῆς σκέψεως, ἀλλὰ ὑπάρχει μία εὐκρινῆς προσπάθεια διὰ μίαν ἀληθῆ ἐνότητα.

Προσωπικῶς ὁμολογῶ ὅτι αἰσθάνομαι ἐντροπὴν διότι, παρὰ τὸ βαθὺ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐκ νεότητός μου ἔτρεφον διὰ τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν, ἐγνώριζα μέχρι τοῦδε τόσον ὀλίγα περὶ τῆς φιλοσοφικῆς και θρησκευτικῆς ζωῆς, τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, και δηλῶ ὅτι ἰδικόν μου εἶναι τὸ πταῖσμα διὰ τὴν ἄγνοιάν μου.

'Αλλὰ παρ' ὄλον τοῦτο, ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ θέσω μίαν ἐρώτησιν: Δὲν θὰ ἔπρεπε τὰ ὄργανα τῆς νεωτέρας δημοσιογραφίας, αἱ μεγάλαι μας ἐφημερίδες, αἱ ὁποῖαι σχεδὸν καθημερινῶς γράφουν νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, νὰ μᾶς ἔλεγαν κάτι ὄχι μόνον διὰ τὰς πολιτικάς της διαμάχας ἀλλὰ και διὰ τὰς προσπαθείας της διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ ἀεννάου φωτὸς τῆς φιλοσοφίας της, αἱ ὁποῖαι εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον ἐμφανεῖς και τολμηραὶ ὅσον περισσότερον ὁ λαὸς της πλησιάζει πρὸς τὰ δριὰ ἀντοχῆς τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου;

Καθηγητὴς ROBERT ULICH